

A tura disponitur. Quibus quidē fortissimis argumētis, patres p̄f. probati est, nos neq; a sacra scriptura, neq; a sancto patrū & doctoꝝ nostroꝝ traditionibꝫ aliena sentire, neq; vllū nostroꝝ dogmatum nobis diuinitus traditoꝝ mutasse, vel coinqnaſſe, neq; quicq; ei addidiſſe, vel ab ipſis abſtulisse. Quapropter rogamus vos, pro mutua nostra benevolētā velitis nobiscū, necnō cū sanctis patribus conuenire, nō permittētēs, vt hoc dogma veſtrū ab ecclesiſ ſuſcipiat, cū ea, q̄ celebramus ſatificat, vt oēs eadē credentes, ac profitentes, vnanimes & cōcordes patrē & ſiliū, ac sanctū ſp̄m glorificemus, cui conuenit oīs honor & gloria in ſecula ſeculoꝝ. Amen. Conueniens eſt, vt ad extreꝝ

Sum. pont.

Baſilij.

Mar.

Iohann.

Epheſ.

tie.

extremū meū ſermonē nō bene memoria tenere videris, idcirco vi ferentilimo Iu-

Illiud Baſilij, forſan, qđ in noſtro libro ſcriptū eſt, pater ſanctiſſi. abſq; aliqua ipliſ ſanctiſſi. modo quo demōſtrauiſiſ, conueniens eē videt, veſtris triuolis argumētis neq; quaq; acquiescentes, qbus noſtrū librū mendosum, veſtrū aut̄ incorruptū, ac verū eē, conati fuſtiſ ſondere, ad q̄ quidē argumenta, ſi ſemp eadē repetentes, r̄ndere vellemus, oratio noſtra (vt ſupra diximus) inſinuata fieret. Omiſſis igitur hiſ, nil amplius habemus, nec volumus proferre, q̄ quod ſe piffime diximus, librū noſtrū non eē mēdosum, quē admodū vetuſtas eius, & magna ſimilitudine libriꝝ copia, necnō ſequentiū verboꝝ cum p̄cedentiſ nexus (vt eſt ſupra dictū) teſtāt. Et de hiſ haſtenus. Qm̄, pater Epheſie, extremū meū ſermonē nō bene memoria tenere videris, idcirco vi ferentilimo Iu-

B peratori, q̄ tibi iuſit, vt mei oībū argumentis r̄ideas, ſatisfacere valeas, partē tantum vñā lpsaꝝ repēta, ſimulq; tuā reſponſionē ea tantū in parte, q̄ aliqua indiget cōſideratio ne, diuoluā, quin etiā ſi corā Imperatorē mitiſſimo nobis promiferis, veritati, quam tibi probauero, acquiescere, quecumq; modo in mediū protulifſi, maiori ſtudio euerā. Nā initio dixiſti nos omiſſiſ iſtiusmodi libris, q̄ nobis ambigui vident eē, ad fundamentum, hoc eſt, ad ſcripturā ſacrā venire debere. Mihi aut̄, P. R. eiusmodi diſterēdi modus inutilis eē videt ac a doctoribus improbatuſ, q̄ mente authoris inſpicientes, ac cōſequentiā cū p̄cedentiſ verbis eius cōſeruentes, veſz a falſo ſolēt diſcernere: quos quidē eōctoꝝ res & ſapienſes, iſpi etiā in hoc negotio imitari debemuſ plurimū. In primis igitur hoc tibi repetā argumentū, dixi equidē ſtante illo, forſan, qđ eſt verū ambigui, duo maxiſma ſequi incoſmoda, primū vt ex illo angelorū exemplo, q̄ vera neceſſariāq; propositio eſt, neceſſitatē ex ſacra ſcriptura ſumens, ambigua cōcluſio ſequereſi: qđ quidē magnū inconueniens eēt. Hoc em̄ magnus Baſilij vitur argumento. Si angelorū alii ſecundi, alii vero ordine dignitateq; tertii ſunt, eos in natura q̄q; tertios eē non eſt neceſſe. Idem etiā de diuinis pſonis, id eſt, de sancto ſp̄m, de eo nāq; loquitur, affirmauimus. Ex quo q̄ dem exemplio ſimpliciter, ac fine hypothetiſ ſumpto, cōcluſionē verā & fine aliqua dubitacione inferit, ſanctū videlicet ſp̄m & ſi ordine ac dignitate tertius ſit, natura tñ tertium

C non eē. Ad quā illationē & cōlequentiā verā eē probanda, hoc tibi exemplio ſeffione proxima vſus ſum. Si homo currit, ergo mouet. Sed aliud etiā exemplū magis ad propositū ſpectans aſſerā, quo beatus August. xv.lib. de trin. magni Baſilij imitatus, vſus fuit, dices: A quo aut̄ habet filius vt fit deus, ab illo habet vtq; q̄, vt de illo procedat ſp̄m ſanctus. Quod quidē argumentū hypotheticū eſt, in quo nil prorsus ponitur eſſe, neq; quicq; ex eo cōſequitur, vel cōcludit, niſi alia propositio ex ſacra ſcriptura ſummat, q̄ dubio procul ſubintelligitur, hoc eſt, filium habere a patre, quaecunq; pater habeat. Ex qua profeſto propositione ab euāgelio ſumpta, neceſſario hæc infertur conſluſio, filiuſ ex patre habere, vt etiā ex ſp̄m mittat. Quo quidē argumentādi generē (vt paulo ante dictū eſt) Auguſtinus vitur, ita vt argumentū, qđ hypotheticū fuerat, euāgelica p̄ poſitione ſumpta nō amplius hypotheticū, ſed neceſſariū factū ſit. Quo Baſilij etiā ratiocinatur. Ita ſe habent (inquit) diuinis pſonis, ſicut angelii. Si quidē quāuis alii ſecundi, alii aut̄ ordine ac dignitate tertii ſint, nō tñ neceſſe ſit, vt natura q̄q; tertii exiftant: qđ argumentū hypotheticū eē videt. Deinde vero ponens angelos ita neceſſario ſe habere, ſine vlla cōditione cōcludit. Idē quoq; de diuinis pſonis credendū eē, alioquin indocti ſimus omniū Baſilij magnus fuſſet, ſi ex p̄cedentiſ ſubintelligeret, voluſſet, id qđ ex ſacra ſcriptura neceſſario pateat: vt ergo de angelis, ita quoq; de ſp̄m ſancto credendū eſt.

Mar.

Iohann.

Epheſ.

tie.

extremū

meū

Iuſit.

cccc

ſtiro